

Huolestumisen tilalle henkisiä arvoja

Sairastuminen muutti Juha Immosen elämänarvoja. Tänä päivänä mies nauttii eläkepäivistään hyväkuntoisena ja eteenpäin katsoen.

TEKSTI: TARJA VÄSTILÄ

Elettiin 2000-luvun loppupuolta, kun **Juha Immonen** lähti Oulusta vaimonsa kanssa viettämään kaksivuotiaan tyttärenpojan synttäreitä Kuopioon.

– Kahvittelun jälkeen silmissä musteni ja lyyhistyin. Kammiovärinäkohtaus iski.

Paikalla oli peräti neljä sairaanhoitajaa: Immosten tytär ja vävy sekä kaksi vierasta. Elvytys aloitettiin ja paikalle saapuneet ensihoitajat jatkoivat sydäniskurilla. Liutushoitoa annettiin sairaalassa Kuopiossa, josta Immonen siirrettiin Ouluun. Siellä asennettiin tahdistin. Diagnoosina oli epäselvä hypertrofinen kardiomyopatia.

Ultraäänessä näkyi, että sydämen kammioiden väliseinä oli paksuudeltaan 18 millimetriä.

– Ei se ihan Suomen ennätys ollut, mutta kymmenen milliiä paksumpi kuin normaalisti.

Eläkkeellä on hyvä olla

Sairauslomia heltisi kaksi kuukautta. Pankinjohtajana työskennellyt Immonen luotsasi vielä vajaan vuoden konttoriverkostoa, sitten tuntui, että nyt taisi riittää. Liki 30 kilometrin työmatkankin aikana piti välillä parkkeerata auto, hengähtää ja tuumailla hetkinen.

– Sydämen puolesta voin hyvin, mutta elämänarvot menivät uusiksi. Olin hyvävoimainen, mutta mietin, miten kunto mahtaa kehittyä ja miltä tuntuisi olla pitkään eläkkeellä.

Työterveyslääkärin kannustamana Immonen haki työkyvyttömyyseläkettä. Tyytyväinen mies jäi eläkkeelle, ja pariskunta päätti muuttaa lähemmäksi lapsia Kuopioon.

– Elämäntaparemonttiin kuuluivat painonpudotus, tupakoinnin lopettaminen ja alkoholin vähentäminen minimiin. Yritän olla kuormittamatta itseäni henkisesti.

Potilaiden ääni kuuluviin

Immosen isä kuoli 70-vuotispäivillään sydäninfarktiin. Isän sisarelle koululääkäri oli puolestaan aikoinaan ehdottanut, ettei tyttö osallistuisi koululiikuntaan. Sukurasitetta oli olemassa. Juhallekin oli työterveyslääkäri joskus sanonut sydänfilmin näyttävän ihmeelliseltä.

– Omat lapset on tutkittu, eikä heillä ole geenimutatioita.

Kun sairaus todettiin, seurantaa oli puolen vuoden välein, nyt joka toinen vuosi. Tahdistin on vaihdettu kerran, etäseurantalaitte on sängyn vieressä ja sen anti puretaan puolivuositain.

– Koen olevani hyvässä hoidossa. Sairaus on vaikuttanut elämänsenteeseen: henkiset arvot ovat tulleet tärkeiksi, saan hyvää oloa ja energiaa vapaaehtoistyöstä.

Immonen on mukana Karpatiat-yhdistyksessä, joka on tarkoitettu sydänlihassairailta ja heidän läheisilleen. Hän toimii myös vertaistukihenkilönä.

– Tarkoitus on kehittää toimintaa enemmän etujärjestön suuntaan, jotta potilaiden ääni saataisiin myös päättäjille kuuluviin.

